

Sygn. akt VIII U 1250/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Janina Kościelniak
Protokolant:	Kamila Niemczyk

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2015 r. w Gliwicach

sprawy Z. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania Z. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 28 kwietnia 2014 r. **nr** (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu prawo do emerytury począwszy od 3 maja 2014 r.,
- zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz ubezpieczonego Z. K. kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSO Janina Kościelniak

Sygn. akt VIII U 1250/14

UZASADNIENIE

Decyzją z 28 kwietnia 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu Z. K. prawa do emerytury w niższym wieku

w oparciu o art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.) w związku z tym, iż nie udowodnił on 15 – letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach przy pracach wymienionych w wykazie A.

W odwołaniu od powyższej decyzji, doprecyzowanym następnie w toku procesu, ubezpieczony domagał się jej zmiany poprzez przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury. Podniósł, że zgodnie z przedłożonymi przez niego świadectwami pracy, zaświadczeniami i zeznaniami świadków, o przesłuchanie których wnosił, wykonywał pracę w warunkach szczególnych i tym samym spełnia warunki do przyznania prawa do emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując swoje stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, a dodatkowo podniósł, że do okresów pracy w warunkach szczególnych nie zaliczył odwołującemu okresów zatrudnienia od 24 czerwca 1975r. do 31 sierpnia 1991r. i od 1 września 1991r. do 11 marca 1998r. i od 12 marca 1998r. do 31 grudnia 1998r., jako galwanizer, ponieważ nie przedłożył za te okresy świadectw wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Dodatkowo ZUS podniósł, że odwołujący w tych okresach nie zajmował się pracami galwanizacyjnymi przez pełne dniówki a tylko przez ich część, bowiem pełnił również w tym czasie funkcje p.o. kierownika Zakładu (...), a także brygadzysty i mistrza galwanizerni.

Sąd ustalił co następuje:

Ubezpieczony Z. K., urodzony (...) w dniu 16 kwietnia 2014r. złożył wniosek o emeryturę w wieku niższym niż 65 lat z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Ubezpieczony 60 lat ukończył 3 maja 2014r.

Skarżący, na dzień 1 stycznia 1999r., legitymuje się okresem składkowym i nieskładkowym w wymiarze ponad 25 lat, z tym że w ocenie ZUS nie udowodnił 15 lat okresów pracy w szczególnych warunkach wymienionej w wykazie A, bowiem ZUS nie uwzględnił mu żadnego okresu takiej pracy.

Ubezpieczony nie jest członkiem OFE.

Po przeanalizowaniu sprawy ZUS wydał zaskarżoną decyzję.

W toku procesu Sąd ustalił, że organ rentowy nie uwzględnił odwołującemu do pracy w warunkach szczególnych następujących okresów:

- od 24 czerwca 1975r. do 31 sierpnia 1991r. w Spółdzielni (...) w G., bowiem odwołujący za ten okres nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych, a dodatkowo ZUS zauważył, że od dnia 1 kwietnia 1982r. pracodawca powierzył mu stanowisko p.o. kierownika Zakładu (...),
- od 1 września 1991r. do 11 marca 1998r. w Zakładzie Produkcyjnym (...) J. K. w R., bowiem odwołujący za ten okres nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych, a dodatkowo ZUS zauważył, że w tym zakresie pracodawca powierzył mu stanowisko brygadzysty i mistrza galwanizerni,
- od 12 marca 1998r. do 31 grudnia 1998r. w (...) S.C. w R., bowiem odwołujący wprawdzie przedstawił świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych, jednak z innych dokumentów z przebiegu jego zatrudnienia u tego pracodawcy wynika, iż powierzono mu stanowisko galwanizera i ślusarza.

W dalszej kolejności, w toku procesu Sąd ustalił, że we wszystkich powyższych okresach odwołujący u kolejnych pracodawców pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w galwanizerniach.

W szczególności Sąd ustalił, że w trakcie pracy w Spółdzielni (...) w G. w okresie od 24 czerwca 1975r. do 31 marca 1982r. odwołujący pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako galwanizer. W tym czasie zajmował się nakładaniem powłok galwanicznych na różnego rodzaju elementy metalowe, w zakresie usług świadczonych na rzecz ludności i innych podmiotów. Nakładano w tym czasie powłoki chromowe, niklowe miedziowe i inne. Następnie w związku z faktem, iż z początkiem roku 1982, dotychczasowy kierownik Zakładu (...) przeszedł na rentę, jego funkcję przypisano odwołującemu.

W tym czasie odwołujący tak jak dotychczas pracował stale w galwanizerni i w dalszym ciągu nakładał powłoki galwaniczne, a dodatkowo nadzorował pracę innych galwanizerów i kilku szlifierzy, którzy mechanicznie polerowali szlifierkami elementy metalowe przed nałożeniem powłok galwanicznych. Nadto raz na dłuższy okres czasu zestawiał roztwory i mieszanki do procesów związanych z nakładaniem powłok galwanicznych. W znakomitej większości przebywał jednak na terenie galwanizerni, bezpośrednio na stanowiskach, na których pracowali galwanizerzy

i szlifierze, byli to bowiem w większości pracownicy z niepełnosprawnością, którzy wymagali szczególnego i wzmożonego nadzoru. Z prac biurowych sprawdzał jedynie obecność i rozdzielal prace, oraz sporządzał dzienny raport z wykonanych w trakcie dniówki prac. Tego rodzaju prace zajmowały mu 0,5 – 1 godziny na dniówkę roboczą.

Następnie od 1 września 1991r. odwołujący przeszedł do pracy w Zakładzie Produkcyjnym (...) J. K. w R.. Był to prywatny zakład zajmujący się produkcją rowerów i części do rowerów oraz drobnymi usługami. Zatrudniano tam do 100 osób. Była tam jedna hala produkcyjna, na której było wydzielone pomieszczenie galwanizerni, w której wykonywano powłoki galwaniczne na częściach do produkcji rowerów. W tym czasie odwołujący stale pracował na galwanizerni początkowo jako brygadzysta, następnie jako mistrz. Na obu tych stanowiskach wykonywał bezpośredni dozór techniczny nad pracownikami zajmującymi się pracami galwanizacyjnymi. W trakcie tego okresu ilość pracowników w całym zakładzie, w tym również w galwanizerni, ulegała zmniejszeniu. Z tego też względu odwołujący sukcesywnie wykonywał osobiście coraz więcej prac związanych z galwanizowaniem. Ostatecznie przed zwolnieniem się od tego pracodawcy ubezpieczony był jedynym pracownikiem galwanizerni. W tym czasie zajmował się też ewidencją czasu pracy podległych pracowników i wypełnianiem zapotrzebowania na surowce, te prace zajmowały mu kilka do kilkunastu minut w ciągu dniówki roboczej, przeważnie wykonywał to przed rozpoczęciem dniówki roboczej, a następnie przez pełną dniówkę roboczą wykonywał prace galwanizacyjne i czasami dozorował innych pracowników galwanizerni. Jego dniówka robocza trwała 10 – 12 godzin na dobę. Okresowo oprócz odwołującego w galwanizerni pracowało do 3 innych pracowników. Prace biurowe wykonywał na terenie galwanizerni.

W roku 1998 doszło do zmiany właściciela powyższego zakładu produkcyjnego.

W rzeczywistości stworzono (...) S.C. Produkcja w dalszym ciągu odbywała się w tej samej hali. Odwołujący w tym czasie wykonywał te same czynności i w takim samym wymiarze jak w Zakładzie (...). W dalszym ciągu do końca roku 1998, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace galwanizacyjne. W tym czasie nie wykonywał żadnych prac ślusarskich. Natomiast od roku 2000 został kierownikiem lakierni i lakiernikiem proszkowym.

W wszystkich spornych okresach ubezpieczony pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wyłącznie na galwanizerni. Nie był kierowany do innych prac. Do czynników szkodliwych na tych stanowiskach pracy należało narażenie na hałas pochodzący od pracujących maszyn oraz opary z odczynników do galwanizowania, jak kwasy i inne chemiczne komponenty.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zeznań świadków: J. D., I. K., A. K. i J. O. (zapis rozprawy z dnia 3 grudnia 2014r. minuty od 1.37 i nast.), wyjaśnień ubezpieczonego (zapis rozprawy z dnia 21 stycznia 2015r. minuty od 2.54 i nast.), oraz akt organu rentowego i akt osobowych odwołującego dołączonych do akt sprawy.

Zebrany materiał dowodowy Sąd uznał za kompletny i wystarczający do poczynienia ustaleń faktycznych oraz na rozstrzygnięcie sprawy. W szczególności Sąd dał w pełni wiarę zeznaniom świadków, gdyż są spójne i wzajemnie się potwierdzają. Należy również podkreślić, że świadkowie precyzyjnie i w sposób nie budzący najmniejszej wątpliwości określili charakter pracy odwołującego, a ponadto byli współpracownikami odwołującego.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego, Z. K. zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2009r., nr 153, poz. 1227 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

W zakresie określenia wieku emerytalnego, o którym mowa w art. 32 ust. 1 ww. ustawy, rodzajów prac lub stanowisk oraz warunków, na podstawie których ubezpieczonym przysługuje prawo do emerytury art. 32 ust. 4 odsyła do uregulowań Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz.43 ze zm.).

Zgodnie z treścią § 2 ust. 1 i 2 ww. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tym akcie prawnym są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

Natomiast jak stanowi § 1, ust 1 i 2 rozporządzenie stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia, zwanych dalej "wykazami". Właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

W myśl § 3 i 4 rozporządzenia, pracownik który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w załączonym do rozporządzenia wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 60 lat dla mężczyzn
2. ma wymagany 25 letni okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zaś do okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach, zalicza się także okresy pracy górniczej w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin oraz okresy zatrudnienia na kolei w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin.

Przedmiotem sporu pozostawało ustalenie, czy ubezpieczony Z. K. przez okres co najmniej 15 lat pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach, a tym samym, czy ubezpieczony spełnia przesłanki do nabycia emerytury wcześniejszej z tytułu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, po ukończeniu 60 roku życia.

Warunkiem nabycia uprawnień emerytalnych według art. 184 jest spełnienie przesłanki stażu przed dniem 1 stycznia 1999r. Brak w treści art. 184 przesłanki końcowej daty spełnienia pozostałych warunków nabycia uprawnień emerytalnych (tj. na dzień 31 grudnia 2008r.) powoduje, że ubezpieczeni, którzy w chwili wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych posiadali wymagany okres ubezpieczenia (szczególny i zwykły), mogą realizować prawo do emerytury na starych zasadach po osiągnięciu wieku emerytalnego określonego w art. 32 również po dniu 31 grudnia 2008r. oraz nieprzystąpieniu do OFE albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Wszystkie przesłanki muszą zostać spełnione łącznie.

Zgodnie z wykazem A, dział III poz. 76 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze Prace w hartowniach i wytrawialniach, praca ocynkowaczy, ocynowaczy, kadmowaczy oraz galwanizerów - cynkiem, miedzią, chromem, kadmem i niklem, z kolei pod poz. 78 tego działu wymieniono prace przy szlifowaniu

lub ostrzeżeniu wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne. Natomiast w dziale XIV. Pod poz. 24 wymieniono kontrolę międzyoperacyjną, kontrolę jakości produkcji i usług oraz dozór inżyniersko-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie.

Według oceny Sądu postępowanie dowodowe przeprowadzone w tej konkretnej sprawie wykazało w sposób jednoznaczny, że ubezpieczony Z. K. spełnia wszystkie przesłanki określone w ww. przepisach pozwalające na przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach, bowiem bez wątpienia co najmniej przez okres 15 lat wykonywał prace w szczególnych warunkach – pozostałe warunki wynikające z treści art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2004r., Nr 39, poz. 353 ze zmianami) są niesporne.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie pozostawało zatem ustalenie charakteru pracy ubezpieczonego w wyżej wymienionych spornych okresach, za które to okresy pracodawcy nie wystawili mu świadectw wykonywania pracy w warunkach szczególnych, lub wydane świadectwo pracy w szczególnych warunkach zostało kwestionowane przez organ rentowy.

Organ rentowy nie uwzględnił odwołującemu tych okresów pracy, argumentując że w stosunku do dwóch pierwszych okresów pracodawcy nie wystawili mu świadectw wykonywania pracy w warunkach szczególnych, natomiast świadectwo pracy w szczególnych warunkach potwierdzające taki rodzaj pracy w ostatnim spornym okresie budziło wątpliwości organu rentowego ze względu na rozbieżność nazewnictwa stanowisk pracy z pozostałą dokumentacją. Generalnie jednak ZUS kwestionował, że u wszystkich tych pracodawców odwołujący nie mógł wykonywać prac w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, bowiem z dokumentacji wynika również, że odwołujący w trakcie spornych okresów pracodawca powierzał mu również funkcje nadzorcze.

Sąd orzekający w tej konkretnej sprawie podziela również w pełni ugruntowaną linię orzecniczą Sądu Najwyższego, zgodnie z którą: „Objęcie nadzorem lub kontrolą o których mowa w pkt 24 działu XIV wykazu A rozporządzenia z 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) także innych niż wymienione w wykazie A prac nie wyłącza zakwalifikowania samego nadzoru lub kontroli jako pracy w szczególnych warunkach, jeżeli te inne (podlegające dozorowi lub kontroli) prace nie są na danym oddziale lub wydziale podstawowe.” (vide - wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2007r. sygn. akt I UK 111/07 (LEX nr 375689)).

Nadto wypada zauważyć, iż w myśl z ugruntowanego już stanowiskiem judykatury i doktryny: „Określonymi w pkt 24 działu XIV wykazu A rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) czynnościami ogólnie pojętej kontroli oraz dozoru inżyniersko-technicznego na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie, są wyłącznie te czynności, które wykonywane są w warunkach bezpośrednio narażających na szkodliwe dla zdrowia czynniki, a więc polegające na bezpośrednim dozorze i bezpośredniej kontroli procesu pracy na stanowiskach pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. Jeśli zatem czynności te wykonywane są stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na stanowisku pracy związanym z określoną w pkt 24 działu XIV wykazu A rozporządzenia kontrolą lub dozorem inżyniersko-technicznym, to okres wykonywania tej pracy jest okresem pracy uzasadniającym prawo do świadczeń na zasadach przewidzianych w rozporządzeniu, niezależnie od tego ile czasu pracownik poświęca na bezpośredni dozór pracowników, a ile na inne czynności ściśle związane ze sprawowanym dozorem i stanowiące jego integralną część, takie jak sporządzanie związanej z nim dokumentacji. Czym innym jest wykonywanie czynności administracyjno-biurowych ściśle związanych ze sprawowaniem dozoru inżyniersko-technicznego, a czym innym wykonywanie w ramach zakresu obowiązków również innych czynności, niemających związku z wykonywaniem bezpośredniego dozoru nad procesem produkcji. Wykonywanie takich czynności w ramach zakresu obowiązków na danym stanowisku pracy uniemożliwia sprawowanie dozoru stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a w konsekwencji wyłącza zaliczenie takiego okresu zatrudnienia do pracy w szczególnych warunkach.” Tak Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 8 sierpnia 2013r. III AUa 2191/12 LEX nr 1356505. Podobnie również Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 9

stycznia 2013r. III AUa 909/12 LEX nr 1280928, który podkreślił, że: „Osoba sprawująca dozór inżynieryjny nie musi stale przebywać na stanowiskach gdzie jest wykonywana praca

w szczególnych warunkach. Ponoszenie odpowiedzialności za wykonywanie takiej pracy, w której każdy błąd techniczny może narazić na niebezpieczeństwo pracowników i inne osoby, musi być związane z prowadzeniem odpowiedniej dokumentacji i zostać uznane za wykonywanie pracy w warunkach szczególnych”. Również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 września 2009r. II UK 31/09 LEX nr 559949, w tezie drugiej i trzeciej zauważył, iż: „Jeśli czynności ogólnie pojętej kontroli oraz dozoru inżynieryjno-technicznego wykonywane są stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na stanowisku pracy związanym z określoną w pkt 24 działu XIV wykazu A rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) kontrolą lub dozorem inżynieryjno-technicznym, to okres wykonywania tej pracy jest okresem pracy uzasadniającym prawo do świadczeń na zasadach przewidzianych w rozporządzeniu, niezależnie od tego ile czasu pracownik poświęca na bezpośredni dozór pracowników, a ile na inne czynności ściśle związane ze sprawowanym dozorem i stanowiące jego integralną część, takie jak sporządzanie związanej z nim dokumentacji. Czym innym jest wykonywanie czynności administracyjno-biurowych ściśle związanych ze sprawowaniem dozoru inżynieryjno-technicznego, a czym innym wykonywanie w ramach zakresu obowiązków również innych czynności, niemających związku z wykonywaniem bezpośredniego dozoru nad procesem produkcji. Wykonywanie takich czynności w ramach zakresu obowiązków na danym stanowisku pracy uniemożliwia sprawowanie dozoru stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a w konsekwencji wyłącza zaliczenie takiego okresu zatrudnienia do pracy w szczególnych warunkach”.

W ocenie Sądu bez znaczenia pozostaje fakt, dokonanej przez ZUS odmiennej oceny charakteru jego pracy w tym okresie, bowiem ze zgromadzonego materiału dowodowego jednoznacznie wynika, iż sprawował on stały i bezpośredni nadzór oraz kontrolę międzyoperacyjną nad pracą osób na wymienionych wyżej stanowiskach, a dodatkowo sam wykonywał prace galwanizacyjne. Z kolei pracami biurowymi zajmował się bardzo rzadko, w dodatku odbywało się to przeważnie ww. pomieszczeniu galwanizerni i w tym czasie dozorował również pracę znajdujących się tam pracowników. Zatem fakt wykonywania takiej pracy został w stosunku do wszystkich spornych okresów wykazany w postępowaniu sądowym za pomocą innych dowodów. W postępowaniu odwoławczym przed Sądem nie obowiązują bowiem ograniczenia dowodowe jakie występują w postępowaniu o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym, a Sąd może ustalić okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość jak: okresy zatrudnienia, w tym wykonywanie pracy w warunkach szczególnych, za pomocą wszelkich środków dowodowych, przewidzianych w kodeksie postępowania cywilnego (por. uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984r. III UZP 6/84, uchwała Sądu Najwyższego z 21 września 1984r. III UZP 48/84, wyrok Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2006r., I UK 179/06, LEX nr 342283).

Z przeprowadzonego w niniejszej sprawie postępowania wynika jednoznacznie, że ubezpieczony we wszystkich spornych okresach, faktycznie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace na stanowiskach, na którym zatrudnienie uważa się za pracę w warunkach szczególnych.

W związku z powyższym, uznając że ubezpieczony z dniem ukończenia wieku 60 lat legitymuje się wymaganym okresem pracy w szczególnych warunkach oraz spełnia przesłankę posiadania 25 – letniego ogólnego stażu pracy, Sąd stwierdził, że jego odwołanie jest uzasadnione.

Biorąc wszystkie powyższe względy pod uwagę, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł, jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku, przyznając ubezpieczonemu prawo do emerytury od 3 maja 2014r. O kosztach orzeczono po myśli art. 98 k.p.c. w związku z § 11 ust 2 i § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) w punkcie drugim orzeczenia.

SSO Janina Kościelniak